

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (*)

ΒΑΤΤΟΣ

Κ' ἔτσι τὸ στέργω ὅπως τὸ λὲς τὸ στοιχίημα νὰ γείνη.
Ἄξιζε τὸ ξαντίμημα!

ΔΑΦΝΗΣ

Μὰ ποιὸς θενὰ μᾶς κρίνει;

Σκηνὴ Η'.

(Ἄμαρυλλίς καὶ οἱ ἐπάνω)

ΒΑΤΤΟΣ

Ἦν νὰ μιὰ Νύφη ἀπ' τὰ νερά πού σάν ἀχνὸς πρεβαίνει
Ἄς τὴ φωνάξωμε νάρθη.

ΔΑΦΝΗΣ

Ἦ Νύφη ἀχνοντομένη,

Νεράϊδα λευκαστράγαλη πού πρόβαλες μὲ χάρη
Ἔλα νὰ πῆς ἀπὸ τοὺς δύο τὴ δάφνη ποιὸς θὰ πάρη.

ΒΑΤΤΟΣ

Θὰ παρατραγουδήσωμε καὶ δέξου νὰ μᾶς κρίνης.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Τὸν ὄρισμό σας δέχομαι, Νύφης ἄθετε κρίση.

ΒΑΤΤΟΣ

Νὰ τραγουδήσῃ τὰ πρωτιὰ σὲ ποιόνανε τὰ δίνεις;

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Ὅποιος ψηλότερο ραβδί κρατᾷ ἄς ἀρχίσῃ.

(Μετροῦν τὰ ραβδιά)

ΒΑΤΤΟΣ

Ναί! μὰ τὸν Πάνα! τὰ σουριὰ τὰ δίνω μαζωμένα
τοῦ Δάφνη, ἂν τραγουδήσωμε κ' ἐρθῆ πρὶν ἀπὸ μένα.

ΔΑΦΝΗΣ

Ἄπὸ τὸ Βάττο ἂν νικηθῶ, πῶχω Νεράϊδα μάννα
τοῦ δίνω αὐτὸ τὸ Θεϊκὸ σουραῦλι, μὰ τὸν Πάνα!

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Ὅρχίζομαι στήν Ἄρτεμη πῶς δίκια θένα κρίνω
καὶ γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν πρωτιὰ τοῦ τσέλιγγα τὰ δίνω

ΒΑΤΤΟΣ

Ὅταν σκοτεινιάζῃ λῶχε
σὲ βοσκὸ κακὸ μὴν κάνεις
Ὅτε νάμπης, οὔτε νάδγης
ἀπὸ τὰ σουριὰ τῆς στάνης

Πάνα, τοὺς βοσκούς βοίθῃ
βόηθα τὸ κάθε σουργί τους.
Σπάργωνε καὶ τὰ μαστάρια
πρὶν νὰ μποῦν στὴ ἀρμεγὴ τους.

Ἄναστέναξε, ὦ φλογέρα!
καὶ τραγούδησε τὴν πόνο
πού ἀπ' τίς ἔρσοιές ραχοῦλες
μέσα στὶς νυχτιές ἀπλώνω.

Τὸ χρυσὸ μέλισσι, πὲς μου,
πού στὸ φῶς κορφολογάει
τ' ἀνθισμένα τὰ κλωνάρια,
καὶ τὸν μπάτη πού λυγáει

τ' ἀσημόφυλλα τὰ Λεῦκα
μέτα στὸ γαλάζιο αἰθέρα
Καὶ τραγούδησε τοὺς ἦσκιους
Καὶ τραγούδησε τὴ μέρα!

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Τὴν πρώτη πάντα τὴ σειρά τὴν ἔχουν οἱ μεγάλοι.
Τώρα μὲ τὴν ἀράδα σου καὶ σὺ μικρὸ μὲν ἄλεις.

ΔΑΦΝΗΣ

Τὰ κλαριά τριγύρω ἀνθοῦνε
κι' ἀψηλώνει τὸ χορτάρι,
κι' ἀπὸ γάλα εὐωδιασμένο
ξεχειλάει τὸ μαστάρι.

Καὶ τ' ἀρνιά γενεσβολᾶνε
καὶ φυτρώνουε κ' οἱ κρίνοι
στὶς πλαγιές ὅπου πατήσει
τὸ ποδάρι τῆς ἐκείνη!

Τὸ κασίκι ἀναζήτῃται
τ' ἀπαλότατο τὸ κλιμα
Κι' ὁ λευκὸς ὁ γλάρος τρέχει
στὸ θαλασσινὸ τὸ κύμα.

Καὶ τὸ μαῦρο χελιδόνι
στὶς σκεπὲς πετάει ἀπὸ κάτω
Καὶ τὸ ὀλόχρυσο μέλισσι
στὸν ἀνθὸ τὸ μυρωδάτο.

Κι' ὁ βοσκός, σὲ μιὰ Νεράϊδα
τρέχει πάντα πού δὲ πιάνει
Κι' ὅταν φύγει μ' αὐτὴν σδύννει
καὶ τὸ ποῦδ μικρὸ βοτάνι!

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Κ' οἱ δύο τραγοῦδι Θεϊκὸ λαλήσατε μὰ ὡς τόσο
τοῦ Δάφνη ἀξίζει τὴ χλωρὴ τὴ δάφνη αὐτὴ νὰ δώσω!

Παραπέτα μα

(Ἄκλουθε!)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΤΟΥ ΠΕΡΒΟΛΙΟΥ ΜΑΣ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Τοῦ περβολιοῦ μας τὰ δέντρα καρπὸ εἶναι φορτωμένα
Οἱ βυσσινιὲς μαυρολογοῦν οἱ ἀμυγδαλιὲς λυγίζουν
Καὶ οἱ ἐρυσιὲς τὰ κλώνια τους πολὺ τὰ χαμηλώνουν,
Οἱ καϊσιὲς μὲ τὰ γλυκὰ τὰ κίτρινα καΐσια
Ἄπλώνουν τὰ κλωνάρια τους καὶ καμαρώνουν γύρω
Ἄκαρτερόντας γιὰ νάρθη, Μαρία, στὸ περβόλι,
Ν' ἀπλώσεις τὰ ρουχάκια σου στὸν ἥλιο νὰ στεγνώνουν!

ΙΩΣΗΦ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Κοίταξε ἀριθμ. 539 καὶ 540.